Td001_9

Σ’αυτό το σπίτι που ’ρθαμε πέτρα να μη ραγίσει
κι ο νοικοκύρης του σπιτιού χίλια χρονώ να ζήσει.
Ξύπνα περιστερούλα μου κι ήρθα στο μαχαλά σου
χρυσή κορδέλα σου ’φερα να δέσεις τα μαλλιά σου.
Μαλαματένιος ο σταυρός κρέμεται στο λαιμό σου
όλοι φυλάνε το σταυρό μα εγώ το μάγουλό σου.
Άνοιξ’ το παραθύρι σου και ρίξε τα μαλλιά σου
να κάνω σκάλα ν’ ανεβώ νά ’ρθω στην αγκαλιά σου.
Το λεμονάκ’ το πράσινο το κόβεις και μυρίζει
το κοριτσάκι το μικρό το σφίγγεις και τσιρίζει.
Στο παραθύρι κάθουνταν μάνα και θυγατέρα
η μάνα μοιάζει πέρδικα κι η κόρη περιστέρα.
Στη μέσ’ στη μέσ’ τη θάλασσα θα στήσω μια κολόνα
κι όταν γυρίσω απ’ το στρατό θα γίνει αρραβώνα.
Η μάνα σου είναι στραβιά κι από καρδιές δεν ξέρει
μα εγώ πολύ σε λαχταρώ και θα σε κάνω ταίρι.
Το κυπαρίσσι τα μικρό θέλει στη ρίζα χώμα
το κοριτσάκι το γλυκό θέλει φιλί στο στόμα.
Ποιος είναι αυτός που έρχεται κουνιέται και λυγιέται
ήρθε καιρός ν’ α’ρ’βωνιαστεί και με τα νύχια τ’ ξέται.
Σ’ αυτό το σπίτι το ψηλό το καρυδοβαμμένο
να μ’ αξιώσει ο Θεός γαμπρό καμαρωμένο.